

i de Bemærkninger der ledsage Lovforslaget, at dette Forslag giver Menighedsraadet Adgang til at vælge mellem samtlige de efter de almindelige Regler kvalificerede Ansøgere, der have meldt sig. Men de almindelige Regler er det Ministeriet, der er Herre over ved kongelig Anordning; det kan forandre dem, saa tidt det vil. Og naar det har sikret sig, at der ikke kommer andre Ansøgere med end dem, som Ministeriet mener ere egnede til Embedet, saa kan det roligt lade Menighedsraadet udtale sig om Resten. Derefter gaar Sagen til Biskoppen, som giver sin Erklæring over de forskellige Ansøgere og derefter gaar Sagen til Menighedsraadet. Valghandlingen ledes som oftest af Provsten, men Biskoppen forbeholder sig Ret til at komme til Stede, ikke blot, naar det er Provsten, der skal paa Valg, men ogsaa i andre Tilfælde, for at vejlede Menighedsraadet, og naar dette saa har gjort Indstilling om tre af Ansøgerne, gaar Sagen igen til Biskoppen, som da paa ny afgiver Erklæring om, hvad han efter samtlige Forhold mener at burde anbefale. Derefter gaar Sagen til Ministeriet. Det er klart, at for Ministeriet er det en Behagelighed, at i Stedet for den hele uordnede Maade, det nu gaar til paa, for Fremtiden kan faa alle disse Erklæringer fra Bispnen og Menighedsraadene, inden Ministeriet til sidst vælger een af de tre, som det jo paa Forhaand har erklæret er kvalificeret til vedkommende Embede. Jeg har ikke noget imod, at Biskopperne faa en virkelig Indflydelse paa disse Forhold, naar vi faa større kirkelig Frihed. Jeg tror, at det ene følger med det andet, men jeg er ikke saa ganske sikker paa, om vi i dette Tilfælde i Virkeligheden faa nogen større kirkelig Frihed. Derimod er det klart, at Biskopperne faa ikke saa lidt større Indflydelse gennem de mange forskellige Erklæringer, end de hidtil have haft. Det er den ene Betænkelighed, jeg har ved Forslaget om Menighedsraad, at det forekommer mig, at det ikke virkelig giver Menigheden Indflydelse paa Valg af Præsterne. Den anden Betænkelighed, jeg har, er den, at man vil gennemføre disse Menighedsraad ikke blot for Præstevalgenes Vedkommende, men overhovedet oprette dem som en fast, tvungen Institution i samtlige vore Sognemenigheder. Jeg har, maa jeg sige, ikke mærket noget til, at man fra forskellige Sider har ønsket noget saadant. Det er jo tidt saaledes, at en Trang ligger slumrende hen, uden at man mærker noget til den. Jeg antog

derfor, da den højtærede Minister i Fjor som Folketingsmand forelagde dette Forslag her, at man vilde have mærket noget til Trangen til disse Menighedsraad der- ved, at der var fremkommet stærkt sympatetiske Udtalelser derom. Det var ikke meget, der fremkom i denne Sal, og uden for den har der været mærkværdig stille om det indtil nu, da Indre Missionen har rejst denne voldsomme Agitation derimod. Nu er det jo muligt, at der ogsaa vil komme en stærk Agitation derfor, og det er muligt, at det paa den Maade kan vise sig, at der i Befolkningen er en stærk Trang til at faa en saadan ny Institution, som de tvungne Menighedsraad. Men i Folketinget har man ellers aldrig villet gaa ind derpaa de Gange, det tidligere har været paa Bane. Jeg tror, at, naar Præst og Menighedsraad skulle arbejde sammen til Velsignelse, maa det være frivilligt, thi jeg kan ikke tro, at man i kirkelige Forhold kan komme til at arbejde sammen til Velsignelse, naar man tvinges sammen. Og jeg vil dog tro, at naar der f. Eks. i et Sogn er en Del, der ere saa misfornøjede med deres Præst, at de danne en Valgmenighed, vil det være en egen Sag, at disse Medlemmer af Valgmenigheden stemme med til Valg af Menighedsraadet, som de jo gøre efter Forslaget, og ikke blot det, men de kunne blive valgte ind som Medlemmer af Menighedsraadet til Samarbejde med den Sognepræst, som de have skilt sig fra, fordi de ikke kunne samarbejde med ham. Jeg tror ikke, at dette just vil kunne fremme det fredelige Samliv i Sognene eller kunne blive til stor Velsignelse. Hvorledes en Præst skal komme ud af det, naar han har 2—3 Sogne, og hvert Sogn har sit Menighedsraad, som det jo skal have, hvor Præst og disse trække til hver sin Side, det ved jeg heller ikke. Jeg tror, det vil blive en ret vanskelig Opgave for den vedkommende. Jeg skal ikke dvæle ved de Vanskeligheder, der ville fremkomme i Kjøbenhavn. Det er jo klart, at hele Spørgsmaalet om Stillingen i Kjøbenhavn maa underkastes en omhyggelig Undersøgelse. Man kan selvfølgelig ikke uden videre indrette Forholdene i Kjøbenhavn paa samme Maade som paa Landet. Medens man paa Landet i mange Forhold kan bygge paa Sogneinddelingen, er det alle vitterligt, at Sogneinddelingen i Kjøbenhavn har overmaade liden Betydning. De fleste Mennesker her inde vide knapt, hvilket Sogn de bo i, og de ere i alt Fald ikke knyttede fastere dertil, end at mange af dem hvert halve